

SMILTENES VIDUSSKOLA

informatīvs izdevums 1.- 4.klašu skolēnu vecākiem

2017.gada marts

Antra Alksne

Sākumskolas skolotāja, 3.a un b klases audzinātāja, izglītību ieguvusi Liepājas pedagoģiskajā institūtā. Antra skolā strādā jau 39 gadus. Viņas bērnība pagājusi Palsmanes pagasta „Kļavkalnu” mājās. „Domāju, ka manas bērnības māja nosaukumu ir ieguvusi no kļavas, kas auga pagalmā. Pavasaros tētis vienmēr ieurba sulas, būrītī kļavas zaros dzīvoja melnie strazdi.” Antras bērnība krāsojas gaišās krāsās. Ar māsu ziemās slēpojušas pa apkārtnes laukiem, slidojušas piemājas dīķī. Vasarās gājušas peldēties uz tuvējo Palsas upīti, šūpojušas tēta uztaisītajās koka šūpolēs un, ticiet vai nē, ganījušas arī kolhoza govīs. Antras bērnības garšas ir dzērvenes ar cukuru, kaltēti āboli, ola sakulta ar cukuru, *zaptsmaize* vai medusmaize ar pienu, burkāns, kālis un svētkos - konfektes. Antras pirmā palaidnība bijusi, kad divu gadu vecumā, noilgojusies pēc mamma, viena devusies uz ciemata centru. Citā reizē, kāpjot pāri sētai, aizķērusies aiz kleitas malas un palikusi karāties.

Skolas gaitas Antra uzsākusi Palsmanē. Jau toreiz viņai iepaticies runāt dzeju. Iesaistījies gan skolas, gan ciema rīkotajos pasākumos. Kad mācības turpinājusi Smiltenes vidusskolā, piedalījies toreiz populārā konkursā *Ko tu proti*, rādīta pat televīzijā. Toreiz tas bijis ļoti īpašs gadījums. Mīļākie mācību priekšmeti: latviešu valoda, krievu valoda, angļu valoda un vēsture. Savukārt ne visai patīkusi matemātika, fizika, ķīmija. Šobrīd skolotājai ļoti patīk vadīt matemātikas stundas. „Par skolotāju vēlējos kļūt kopš sevi atceros, taču pēc vidusskolas pēkšņi izlēmu, ka mācīšos par šuvēju. Aizbraucu uz Rīgu, iestājos attiecīgajā mācību iestādē. Pēc nedēļas ciemojos pie tantes, kura strādāja par sākumskolas skolotāju. Viņa man piedāvāja darbu skolā. Kā saka, no likteņa neizbēgsi. Protams, pēc tam iestājos augstskolā un apguvu visas gudrības, kas nepieciešamas skolotāja darbā. Pareizi laikam saka, ka skolotāja profesija ir dzīvesveids. Ir ļoti grūti nebūt skolotājai ārpus darba laika. Brīžiem sevi pieķeru pie domas, ka, arī mājās esot, reizēm ieslēdzas *skolotājas sindroms*. Es smeju, ka maniem četriem mazbērniem diez kā nav paveicies. Būt skolotājam nozīmē visu mūžu mācīties, lai varētu palīdzēt bērniem apgūt jaunas zināšanas. Šodienas skolēni ir ļoti gudri, reizēm zina vairāk, kā skolotājs. Tā kā nedrīkst iepalikt, ir jātur līdz!”

Darbā Antrai spēku dod kolēģi un skolēni, viņu veiksmes un neveiksmes, mirdzošās acis, prieki un bēdas. Tas viss veido tādu buketi, ka maz neliekas. „Es ļoti priecājos, ka strādāju jaukā skolotāju kolektīvā. Vienmēr jūtu atbalstu. Īkdienas gaitās man ļoti daudz nozīmē ģimene – vīrs, dēli, vedeklas un mazbērni. Priecājos, ka dēli ar ģimenēm dzīvo tepat Smiltē un varu viņus bieži satikt. Atklāšu, ka pavasaris ir mans mīļākais gadalaiks. Man patīk, kā smaržo zeme un gaiss, kā daba mostas no ziemas miega. No rītiem pie lōga kā negudras skan putnu balsis, neļaujot aizgulēties. Es ļoti gaidu pavasari! Kā? Vienkārši ļoti gaidu.” Lai atgūtu spēku pēc ziemas, Antra ēd zemenes, lasa grāmatas, pavada laiku kopā ar mīļajiem. Kolēģiem viņa novēl spēku un veselību. „Un arī tad, ja kaut kas nenotiek tā, kā to vēlamies, var atrast par ko priecāties. Zināt, ir tāda spēle – Priecāšanās spēle. Būtība tāda – jāprot atrast, par ko priecāties jebkurā gadījumā. Ētikas stundā bērniem bija jāpabeidz teikums. Mans brālis apēda pēdējo apelsīnu, taču man arī ļoti gribējās. Es tomēr priecājos, jo (tālāk no 3.klases skolēna) manam brālim tad būs labs garastāvoklis un mēs nekašķesimies. To arī visiem novēlu!”

Teksts: Ilva Dūmiņa

